Анатолій Гуськов

ДЯКУЮ
СПАСИБО

Издательство
курсор
Харьков - 2019

Анатолій Гуськов

ДЯКУЮ

СПАСИБО

Курсор
2019

Г96 **Гуськов А. А.** Дякую | Спасибо.
Харків: Курсор, 2019. – 74 с.
ISBN 978-966-8944-89-5

Вірші від душі українською та російською мовами.

ISBN 978-966-8944-89-5

Дякую | Спасибо

Дякую | Спасибо

Я дякую вічно живущому в серці Творцю,
Що світ нам створив.
І що світ цей існує й понині!

ДЯКУЮ
СПАСИБО

Українські поезії

* * *

Я дякую чистій тендітній зеленій листві,
Яка після мо́року злив до буття навертала.
Я дякую жовтій, від віку пожухлій траві,
Бо поруч зі мною вона моє літо минала.

Я дякую щирим до мене весь час небесам
За те, що й в негоду потрібне тепло дарували.
І пагорбам снігу за те, що заспраглим вустам
Землі провесняної рясну вологу давали.

Я дякую долі, прихильній до мене щодня,
Хоча і не за́вжди дорога легкою бувала.
Я дякую світові, де і мале кошеня,
Й скелясті вершини однаково значимі стали.

Я дякую творчим, шаленим від щастя вітрам,
Що сяйвом омріяних рим на вірші надихали.
Я дякую душам людей, котрим сили віддам,
Як борг за ту ніжність, якою мене зігрівали.

Та більше за всю величезну подяку оцю
Деревам і травам, землі, небесам і людині
Я дякую вічно живущому в серці Творцю,
Що світ нам створив.
І що світ цей існує й понині!

01.02.2019
Дякую всьому

* * *

Ти кажеш, що нема на світі Бога,
Та щось мені морочиш про чуже…
Твердиш, що довести цього незмо́га,
Зневірою тираниш, мов ножем.

А чи бувало в те́бе, щоб зненацька
Твій настрій раптом сяєвом заграв?
Коли навколо сумно та неясно,
А ти – скарби неначе відшукав!

Або бувало так: надію втратив,
Не бачиш вже успішного буття,
А серце випромінює лиш радість
І душу гріють теплі відчуття?

Ну як це пояснити, бідний друже –
Без дівчини ти закохався мов?
То Він тебе торкнувся небайдуже.
Й довів, що є!
Що Бог – то є Любов!

12.12.2018
Бог є любов

* * *

Коли твій голос пролунав в пітьмі,
Я був назавжди спійманим в тенета.
Хоча й не зміг повірити тоді,
Що ти єдиний шлях на всій планеті.

Твій голос став метою в маятті –
Так тільки янголи уміють говорити.
Залишив я находжені путі,
І серце стало на добро відкритим.

Твій голос долю вмить перемінив:
Неначе ти нічого й не сказала,
А в темних хмарах забринів прорив –
Для мене зірка Віфлеємська встала!

06.05.2018
Голос

Ранкова молитва

До Тебе, вставши після сну,
Вдаюся, Чоловіколюбче!
Ділам Твоїм я присягну
І милості прошу жагу́че.

Молюся, поможи мені
В усякій справі повсякчасно.
Та захисти світ від брехні
І від спокуси, від злощастя.

Спаси мене і збережи
У Царствії Своїм, Учитель.
Бо Ти – Творець моєї душі,
Податель благ і Промислитель.

На Тебе лиш надіюсь я,
Тобі я славу возсилаю.
І нині, і на всі віка.
Амінь!
… Люби мене, благаю!

23.01.2019

Біда та милість

Коли лиш зле навколо, раз за разом,
І жóдного нема яскравого п'ятна –
Така відмовка є від негараздів:
«Біда завжди приходить не одна!»

Бо так зручніше всім: ніхто не винний.
Мовляв, все доля випадково нам дає…
Але повірте! Саме за провини
Небесна кара так до нас іде.

Що ти лихе зробив? Згадай одразу!
Не допоміг, обплутав чи чуже узяв?
А, може, власну жінку ти образив?
Або святе всує упоминав?

Покайся, друже! Обернись до Бога.
Навчись у мирі жити, боржникам прости.
Як будеш щирим, від твого порогу
Повинні біди назавжди піти!

А натом*і*сть почнуть збуватись мрії!
Ще й подарує милість Він тобі бува…
І доведе, щоб не втрачав надії,
Що милість теж приходить не одна!

10.05.2018

На прощі

Йде літургія. Хор злітає... свічі.
Димить кадило. Благість у очах…
Та от покрита голова, як лúчить. –
Час прощі. Тиха сповідь почалась.

– Нема грошей, нема роботи… діти…
  Не в силах більше жити, в прірву впав…
– Дозволь спросити, чоловіче бідний,
  Як ти давно у церкві не бував?

– Вже років з п'ять, а то і більше, отче,
  Сказати правду, я не рахував…
– А де ж ти був цей час, заблудний хлопче?
  Чи може, ти у космос відлітав?

  От зараз просиш ти про допомогу,
  І хочеш, щоб її тобі Він дав.
  А на взамін – нічого! Навіть Бога
  До цього часу ти не споминав.

– Я грішний, каюсь! Але ж малі діти?
  Вони ж не винні у гріху моїм!
– Зміни себе, і легше стане жити.
  Зміни себе, і допоможеш їм!

06.05.2018

* * *

Тим чи іншим чином, але кожний
Долею поранений бува.
Та коли один у тузі стогне,
Інший робить праведні діла.

Якщо рану бережно обмити,
Оповити м’яко, мов дитя,
Винуватого у ній простити –
Все загоїться без вороття.

Переклад з рос., Дм. Кленовськїй

06.05.2018
Рана

Хрещення

Мене хрестили потаємно
Одної лютої зими.
В село чуже звезли затемно
І до купелі підвели…

Хрестивши в давні сімдесяті,
Батьки ховались по кущах,
Бо ідеологи затяті
За Храм карали долі шлях.

Мене примушено хрестили.
Я був вже щирий піонер.
Не вірив геть у Божі сили –
Та від хвороб ледь не помер.

…І ось розбутими ногами
Ступив я в прохолодну гладь.
І плакав, поки щось шептали,
Жахавсь прийняти благодать.

Та Він простив дурну невіру,
І хрестиком мене сповів...

Я довго ще ішов до Віри,
Але відтоді не хворів.

Мемуар, 10 років

23.01.2019

Волошки

Я був ледь вищим весняних волошок
Та набагато нижчим бур'янів.
Наляканий сусідкою, як мошка,
Серед духмяних трав у полі я сидів.

Сусідка до батьків моїх побігла
Полаятись, що шкоду їй вчинив.
Та доки покарати ще не встигли,
Я сам себе серед волошок схоронив.

Батьки мене весь день шукали всюди…
А я думками в небо відлетів,
У мріях бачив, як жаліли люди
хлопчиська, що душею лиш добро творив.

Під вечір я зібрав букет волошок,
Як подарунок мамі їх приніс…
Та враз побачив стільки нових зморшок
в її обличчі, що вже мужньо переніс
від татка кару за лиху провину,
за втрати жах, в якому всі були…

Волошки ж знали, що я геть не винний,
Але вони нічого вдіять не могли.

Мемуар, десь близько 5 років

29.01.2019

Лозина

Невже був неслухняним я?
Не пам'ятаю жодної провини…
Та ось чомусь матусенька моя
Додому принесла колись лозѝну.

Тепер не міг я утекти,
Не раз скотилась праведна сльозѝна,
І, щоб хлопчачу гідність зберегти,
Дістав із шафи й поламав лозѝну!

…В коморі зáпертим ридав.
Покараний. Неначе на чужѝні.
Вірша на стінах крейдою писав,
Мовляв, шкодую дуже по лозѝні.

Не допоміг цей вірш мені –
Ще гірше лаяли, ніж за лозѝну!
Ображеним ходив я кілька днів.

…А мамочка ще довго мила стіни.

Мемуар, 7 років

30.01.2019

Співець весни

Які скучні були в той день уроки,
Як важко було всѝдіти мені
За партою і зошитом, допóки
Зеленим сонце мáрило в вікні.

Учителька вела нудну розмову
Про те, що я душею не сприймав.
Бо музика весни заграла знову,
І я тихенько пісню заспівав.

Лиш подивіться! Але ж він співає!
Ми всі працюємо – він ловить гав!
Так тільки з ледацюгами буває!

І за хвилину я в кутку стояв.

Ті стіни крейдою були покриті…
А в білім шарі – безліч крупинóк
І бульбашок, і волосинок митих
Для мене грали музику зірок.
І ось відчув, як крила розгортає
Оркестр весняних зоряних птахів…

Та ви ж погляньте! Він таки співає!

Я вже не слухав – я весною млів…

Мемуар, 8 років

30.01.2019

* * *

Я пам’ятаю, як тремтів він проти столу,
Які бліді були тоді його вуста.
«Прошý Вас, виключить мене із комсомолу,
Бо я увірував в Спасителя Христа…».

Часи Андропова жорстокістю мололи,
Порушників порядку били, мов щурів.
Та це ж мене з ним разом виб’ють з комсомолу
за те, що я такого блазня не вгледів!

Як секретар, побіг відразу до партійців
І розповів їм все це начебто з листа.
Поклали ми спасти на зборах самовбивцю...
А він: «...Увірував в Спасителя Христа».

І отоді згорý, як водиться, навчили
Скарати зрадника, щоб іншим досвід став!
Його стипендії й гуртожитку лишили,
Та ще й диплому, бо марксизму він не здав.

Наш спільний колектив пишався: перемога!
Ми довели, що наша служба не пуста!

Насправді ж хлопцю ми звільнили шлях до Бога –
він Віру спас від нас в Спасителя Христа.

Мемуар, 24 роки

25.01.2019
Спаситель

* * *

Ось і літо пішло,
Начебто й не палало.
Ще під сонцем тепло́.
Але цьо́го замало.

Все, що збутись могло,
Мені в руки попало,
Наче лист впав легко́,
Але цьо́го замало!

Задарма ані зло,
Ні добро не пропало.
Світлом все розцвіло,
Але цьо́го замало.

І життя під крилом
Обере́г дарувало,
Пощастити змогло.
Але цьо́го замало.

Листя всі зберегло,
І гілок не зламало…
День промитий, як скло,
Але цьо́го замало!

Переклад з рос., Арс. Тарковський

10.08.2015
Літо

* * *

Що́би бути щасливою
І не знати недолі,
Я порою мінливою
Опинилась на волі.
Де ніхто не чіпається
З недомовним коханням,
Де хвилинки трапляються
Жити власним бажанням.

Що́би бути щасливою,
І багатства не треба.
Можна спати під зливою,
Ма́тися просто неба.
Зате думкою тішитись,
Всупереч доріканням,
Що хвилинки залишаться
Жити власним бажанням!

Я порою мінливою
Побувала на волі…
Але мрія чарівная
Заблукала край долі…

Сон пішов наче тьмяний дим,
Наполоханий ранню…
Знову мушу я не своїм
Підкорятись бажанням.

Л.С.Ш.

25.12.2018
Щаслива

* * *

Ось як буває у житті:
Він гідно жив законом Божим.
Не крав, не гнóбив, не судив,
До справ лихих ніяк негожий.

Та відтепер упав в ганьбі.
Батькам і дітям друг найкращий, –
Він іншу жінку полюбив,
Й відразу став навік пропащим.

Дармá, що він усіх єднав.
Хай ліпше був би злим тираном! –
Він іншу жінку покохав,
І саме цим на смерть поранив.

Нехай би просто пив, гуляв,
Дівчат чужих дурив, небого. –
Він іншій жінці долю дав…
Як можнá
вúбачити
йóго?

…Отак буває у житті.

28.04.2018
Пропащий

* * *

Красива, сильна жінка, справжнє диво!
Розумною між люди постає.
І має власне прибуткове діло,
Що незалежну долю їй дає.

А вдома тихе, затишне гніздечко,
Охайно, куховáрить все сама.
І квіточкú доглянуті доречнó.
Ніхто не скаже, що живе дармá.

По правилам усе навкруг будує.
І знає, що, комý, колú робúть.
Та й чáсу вільного не пошкодує
Своїх подрýг в житті настановúть.

Вона не піддається ззовні впливу,
Чому завгодно легко раду дасть.
От лúше... чоловік її покинув…

То він дурний! А так – усе гарáзд.

06.06.2018
Сильна жінка

Інша

Пішов до Іншої... Та знову повернувся.
На те знайшлося декілька причин.
Сказав, без доньки світ перевернувся,
І матері її не хоче горя він.

Вернувсь від Іншої – й неначе все до ладу.
Всі заспокоїлись: і донька, і жона.
А Інша враз пізнала й щастя, й зраду,
Та на весь вік лишилася одна.

Роки минули, люба донька заміж вийшла,
Й пішла тоді за батьківський поріг.
Дитя родила, потім розлучилась.
А він з дружиною стосунки не зберіг.

Ставало гірше… Щоб не бути у цій драмі,
Жінки гайнули за кордон собі.
І нареченого знайшли там. Мамі.
Все поділили… Й залишили, мов в ганьбі.

Тут розпач взяв його, що час він змарнував -
Покинув Іншу, а наразі – без родини!
Пішов до неї знов. Та мовчки прийняла.
…І не вказала жодної причини.

05.11.2018

* * *

Яке то щастя, вже роки проживши,
Зізнатись, що люблю свою жону.
І не тому́, що пристрасть тілом движить –
І не тому́, що знаю лиш одну.

А то́му, що спокійно дивлюсь в очі,
І знаю, що неправди в них нема.
Готовий розказати їй, що схоче,
Бо й у самого таємниць катма.

А ще тому́, що в час, коли бідуєш,
Вона до тебе лагідною є.
Ні поглядом, ні словом не осудить,
І стіл накриє, й чарочку наллє.

Вона не за́вжди й не в усьому згодна,
Хоча ніколи свар не почина́.
Та не бере її причина жо́дна,
Як їй здається, що права вона!

Тоді вже хочеться полаятись, так гірко…
Сказати: раз така – живи сама!..
Але не можу. Бо люблю, повірте!
Ще й милих діточок мені дала…

21.05.2018
Жона

Колискова

Йде за обрій спати сонечко,
Спи і ти, кохана донечко.
Хай вві сні до тебе прийде щастячко,
Будь щаслива, люба моя лялечко!

Ти – в душі моїй! Моя кровиночка.
Ти – в моїм житті нова стежиночка.
Коли ти з'явилась, все змінилося,
Щастя, що ти в мене народилася!

В небі сплять малі хмариночки,
У траві – роси краплиночки,
Стиха листячко шепочеться,
Всім звіряткам спатки хочеться.

Засинають в лісі пташечки,
Бачать сни смішні комашечки,
М'яко світить місяць у віконечко –
Спи і ти, кохана моя донечко!

На бочок лягай, а п'яточки
Я твої укрию, лялечко.
Поклади під щічку рученьку,
Прийде сон, не будь засмучена.

У любові засинай і в спокої,
Дівчинка моя ти сіроокая!
Та рости на радість нам, дитинонька,
Мила і маленька україночька!

Любій Лялі

10.06.2008

Дівчатка

Мої дівчатка йдуть до школи…
Стою та й проводжаю.
І відчуваю, як ніколи,
Що сильно їх кохаю!

Їм треба перейти дорогу,
Дійти до пішоходу.
Ідуть малі, без засторóги,
Серед юрби народу.

Там метрів з п'ятдесят вся путь,
А на душі скорбóта:
Колись отак вони підуть
Й за батьківські ворота,

І заберуть з собою роки,
Коли ми долю мали
Любити їх! Весь час, допóки
Вони повиростали.

Яке ж то щастя – мати діти,
Ласкати, цілувати,
Допомагати душам милим,
Без тями балувати…

Дійшли до сходів, озирнулись,
Махнув я їм – на вдачу!
Враз смýток радістю згорнувся –
Їх ввечері побачу!

16.03.2018

* * *

Плинуть роки, мов ті вовки,
  і не вчуєшся, коли,
Глянуть ночі в твої очі:
  молодими чи були?

А навколо – друзів коло,
  хочу друзів запитать:
Вам не страшно безшабашно
  пізню долю зустрічать?

Ось мені вже душу ріже,
  коли кажуть, що дідусь.
Серце мліє, розумію:
  молодим не обернусь.

Ми ж гуляли, м'яч ганяли,
  пробігали з десять кіл!
А сьогодні – ліньки в гості,
  і турбує дощ навкіл…

Вже забули, як то було:
  зранку свіжа голова…
Схаменіться, не журіться –
  в нашім віці рік – за два!

Ще ж неначе ми не клячі,
  хоч дядьками нас зовуть.
Часу мало, але вдало
  вік свій зможем розтягнуть!

24.01.2015
Роки

Роковини

Ти був... Яка незвична слів сполука!
Ще рік тому ми в це повірить не могли.
Ти був… І ось нема між нами більше друга,
Якого сили вищі в небо віднесли.

Ти був завжди, ми це запам'ятали.
Нехай і бачились з тобою не щодня.
Від юних літ, коли ми ще в життя вступали,
Зміцніла наша дружба, мов броня.

Та новинà нас всіх неначе вбила!
Прийти до тями ми відразу не змогли.
Та тільки ж вчора за столом однім сиділи!
Та і на завтра справи спільні вже були!

Нелегка доля випала тобі від Бога.
Прийняв Він сина – і в родині вогник згас.
Та ось тепер у вас у двох одна дорога…
Ти був, Юрко! І завжди будеш поміж нас!

Пам'яті Юрка Сергієнка

10.07.2018

Не наразі

1.

Зненацька випала опора з-під руки
І похилився світ асфальтом до очей.
Й миттєво віддалось, як каркають круки,
У думках пронеслись події днів, ночей.

Це п'ятий поверх, і летіти до землі
недовго. Але встиг угледіти умить,
Мов у кіно, як глухо, наче із імли
До тіла неминучой сили поштовх мчить.

В очах удар блиснув! Та й жах пронизав п'яти!
Нікого поруч. Сам. Втрачаю в рівновазі…
…Невидиме крило допомогло встояти,
І голос я відчув:
– Тобі ще не наразі.

Мемуар, 45 років

29.06.2018
Монтаж вікон

2.

Той дивний спокій не забути вже ніколи.
Той темний світ, що сяйво розливав повсюди.
І голоси. Такі ледь чутні, наче в полі
Далекім з кимось розмовляли тихо люди.

А потім усвідомив, що це все натхненно
Вони мені говорять, та бажають знати,
Як почуваюся? І де болить у мене?
Чи я ще пам'ятаю, як самого звати?

Такі смішні! Всі в довгих білих покривалах,
Мов янголи. Не дозволяють навіть встати.
Кладуть на ноші так, щоб тіло не упало.
А мені ба́йдуже, я легкістю багатий…

Та ось забився пульс і зрозумілим стало,
Що з довгого забігу до життя вертаюсь.
Згадалося про сонце, що весь час палало
Допоки біг я... Потім раптом все зірвалось…

Хвилин з п'ятнадцять лікарі були в тривозі.
А я ж перебував неначе ув екстазі,
Бо вдруге постояв у Нього на порозі...
Але Він знов сказав:
– Тобі ще не наразі.

Мемуар, 48 років

25.06.2018
Після марафону

* * *

Ти був для нас хорошим другом –
Все жартував, не сумував.
І наче щиро, без натуги
Красу Вкраїни в серце взяв.

Студентська юність дарувала
Різноманіття лук, діброав.
Ти тут пізнав багатство барвів,
Блакить небес, жовтавість трав.

В твоїм же світі териконів –
Вугілля, чад, земля брудна.
Свої там фарби і закони.
…Там чорно-білая весна.

Поки спокійно було всюди,
Ще блазнював про чорний сніг,
І зізнавався в тім, що любиш
Наш кольоровий оберіг.

Але в оточенні прокльонів,
Серпово-зіркових заграв
Ти замість лагідних півонів
Брунасто-чорний бант обрав.

І повернувшись з автоматом,
Повіривши у сатану,
Приніс нам в душу, мов заклятий,
Ту чорно-білую весну.

Весні 2014 року

27.12.2018
Чорно-біла весна

Собор

Яка різниця, де ми народилися?
Бо ж не земля – родина долю дасть.
Яка різниця, де й чому ми вчилися?
Оточення сформує нашу масть.

Яка різниця, як кому молитися?
У кожного народу є свій Бог…
Та ось чомусь небачено збудилася
Сусідня церква, сповнена тривог.

Неначе ми з поганцями зріднилися,
У спільній вірі на частки нас рвуть.
Що гірше іудеїв провинилися…
Христа ж шануємо! Та все одно цькують.

Іще повчають: тут нема різниці!
Що можем в їхнім храмі возносить…
Нема різниці? – Дайте ж українцю
На рідній мові Богові служить!

Події 15 грудня 2018 року

14.12.2018

* * *

Майорів при дорозі мак.
А душа, мов бузок, розквітала.
Ти не знав, що робити і як,
Вірив, доля на тебе чекала.

Марнував палким літом час.
Але спрагу наснага долала.
Відчував, що все буде гаразд,
Адже доля тебе все шукала.

Одлунали жнива нараз.
За життя ти зробив чимало.
Тільки вогник надії пригас,
Жàлів – доля тебе обминала.

Срібний сніг оповів чоло…
Й щоб нарешті спокійно стало,
Зрозумій: наче в птаха крило
Доля завжди з тобою бувала!

20.07.2018
Доля

* * *

Інколи краще – промóвчати,
Час золотий – промовчáти.
Щоб не назвали у розпачі
Хвеською, чи язикатим!

Слово, що є незамовчаним,
Наче мечем розчиняє.
Не допоможеш тоді нічим
Щастю, що в чварах кінчає.

Ліпше чкурнути світ зá очі,
Якщо не можеш змовчати.
Та дочекатися сáм вночі,
Чого не варто втрачати.

Осуд чатуй ще непóчатий,
Ближчих навчись вибачати…
Чуєш, то мудрість – промóвчати,
Чарами є – промовчáти!

24.01.2019
Мовчання

Прихильники зими

Вже осінь на поріг прийшла,
І пташкам час у вирій.
Хоч осінь – золота пора,
А пташки полетіли.

Багато відлетіло, а дехто залишився.
Зосталося чимало
Прихильників зими.

У вирії – без холодів,
Немає барв зимових.
А пташечки, так як і ми,
Чекають свят казкових.

Снігурка скоро прийде, ялинка запалає.
І мріють цим чимало
Прихильників зими.

На тему віршів і музики Лялі, 10 років

17.01.2019

* * *

Не мала баба клопоту –
Купила порося.
Й відразу доля бабина
Змінилася уся.

От так і я, як баба та,
Купив велосипед.
Неначебто для діточок,
А клопотів – букет!

«Це ж мушу погуляти з ним
Щодня години з дві.
Шукати рівні стежечки,
Щоб не застряг в траві.
Підтягувати гаєчки,
Перевірять гальма,
Підкачувати колесо.
Та іншого – пітьма!
І на плечах утомлених
Він тягарем висить.
Його на третій поверх я
Повинен заносить!
Додому повертаючись,
Весь бруд змиваю сам.
І зовсім не втішаюся,
Ще й в голові – бедлам…»

Стою, думками маюся
У магазині я:
Хай жінка цим займається –
ЇЇ це порося!

14.05.2018
Порося

Мозаикой сердец
Усыпал путь Творец,
Чтобы душа к душе на свете люди жили...

ДЯКУЮ
СПАСИБО

Стихи на русском языке

Спасибо всем

Опять придет весна,
И станет жизнь полна!
Благоуханьем трав придаст Господь нам силы.
Скажу для всех, кто здесь –
Спасибо, что вы есть!
А всем, кто улетел – спасибо, что вы были!

В заботах день за днем
Не забывай о том,
Что звезды в небесах не только нам светили.
Мозаикой сердец
Усыпал путь Творец,
Чтобы душа к душе на свете люди жили.

Пускай не каждый миг,
Но вспоминаем их,
Кто рядом с нами был, с кем мы судьбу делили.
И верится, что там
Они ответят нам –
Спасибо, что вы есть, что нас не позабыли.

Когда пройдет весна,
Жить будет мысль одна,
Чтоб дети от души вослед нам говорили:
Спасибо вам за то,
Что *мы* на свете есть!
Спасибо вам за то, что с *нами* рядом были!

И хочется самим
Успеть ответить им:
Спасибо вам за то, что мы вас *так любили*!

02.03.2018

* * *

Вокруг меня такой прекрасный Мир!
Он соткан мною из стихов и песен.
В нем образ счастья бережно храним,
Там для свободных мыслей путь не тесен.

Вокруг меня такой прекрасный Край!
Где близкие живут, и дети дарят
Свою любовь. Здесь неизбывный май
И осень не спешит, и медлит старость.

Внутри меня такой прекрасный Свет!
Он озаряет душу, греет сердце.
Я знаю, сбережет меня Творец
И к лучшей жизни приоткроет дверцу.

А если что-то нарушает вдруг
Моё общенье с Счастьем неуместно,
Я не терзаюсь, Душу берегу –
Иду туда, где детский смех и песни!

08.08.2018
Прекрасный мир

* * *

Как далеко! Как будто исполин
Нас поднял ввысь в долине из ромашки…
Как далеко… Мы словно бы глядим
На землю с верха Вавилонской башни.

Всё вроде видим, даже узнаем
Кого-то в той цветущей круговерти.
Мы снова любим там, легко поём,
Не думая о боли и о смерти.

Но не спуститься в ширь родных долин,
Где воздух юный теплотой обласкан…
Как далеко остались наши дни,
Что прозвенели молодости сказкой!

15.06.2018
Молодость

* * *

Давно когда-то прикоснулся я
К девическим устам, и память сохранила
Неповторяемую прелесть бытия...
И вот сегодня грустно – это уже
было…

Детей рожденье первых – торжество!
И не забыть того, как счастье окрылило!
А судьбы новые всё дарит уз родство –
Я принимаю их. Но это –
было, было…

Наука. И романтика пещер…
Томленье над разгадкой таин мне открыло
Мир вдохновений, озарений и… потерь:
Вновь не открою то, что –
было, было, было…

Как тягостно страдать, мол, всё прошло…
Но то, что прожито – уже неодолимо!
Я осознал, есть в жизни смысл совсем иной.
Гордись хорошим:
было, было, было. Было!

21.01.2019
Было

* * *

Бывает, счастьем мягким окрыляет откровенье,
Пришедшее внезапно. И стихи летят опять…
А ты молчишь. Ты ожидаешь встречи с вдохновеньем.
Как это увлекательно – молчать... И ждать.

Бывает, боль охватит сердце от пустой обиды,
Но справедливость может хрупкий мостик разорвать.
И промолчишь, прикрыв прямой ответ смиренным видом.
Как это вразумительно – молчать… Но знать.

Бывает, рядом ложь, цинизм, над ближним измыванье.
Тебе известно, что сказать, как правду отстоять,
Но ты молчишь, и совесть размываешь пресмыканьем.
Как это унизительно – молчаньем врать!

28.01.2019
Молчанье

* * *

Нередко я терял дорогой
Слова, подаренные мне,
Как откровение от Бога,
Как озарение во сне.

Пусть верил, слов тех не забуду –
Столь совершенен ритма строй, –
Не успевал я, хоть этюдом,
На лист их уложить порой.

И вот слова без рифм взлетают,
Вне связи в памяти парят,
И исчезают, оставляя
Неповторимый звукоряд.

Теряются навечно в пенных
Порывах будничной пурги…
А от созвучий их нетленных
Приходят новые стихи.

Читая Варлама Шаламова...

21.01.2019
Слова

* * *

Ну почему тогда я промолчала,
Когда признался мне в любви ты первым?
Подумал ты, тебе я отказала…
 А я в тот миг… – я вся оторопела!

Когда мы объяснились о тревоге,
Что защемила в сердце близким счастьем,
Ты понял всё, и разных две дороги
Судьбой единой стали, нам подвластной.

Ну почему я снова промолчала,
Когда стихи ты прочитал несмело?
Подумал ты, они не так звучали…
 Неправда. Я опять… – оторопела!

Ну сколько можно огорчаться, милый,
За то, что при тебе я вдруг немею?
Я женщина, и я тобой томима…
 От нежных слов твоих я *торопею*…

Пивоварам

25.10.2018
Оторопела

Тени души

Когда глаза твои во тьме зарей сияли,
А в утренних лучах сердца ласкались смело,
И волны на камнях пыл страсти остужали,
Ночные искры приглушая в теле,
Я сожалел о том, что невозможно в кадре
Одном, где вод, небес и душ слиянье,
Оставить нас вдвоём в покое раннем…
 Поскольку рядом быть нельзя. По умолчанью…

Когда под зноем становилось только слаще
От близости твоей, и нас не оставляла
Тропа надежд, которая, теряясь в чащах,
К вершинам чувств дорогу открывала,
То сердце маяло глухой скользящей болью
От постоянно бившего во мне сознанья,
Что в ярких панорамах мы – ...в подполье…
 Ведь нас вдвоём снимать нельзя. По умолчанью…

И вдруг – как чудо! Фото давних дней листая,
Я вижу склон горы в плюща зеленой пене.
А на шершавой скальной корке проступают
Двух душ оставленных на камне тени…

Как мудро Бог тогда установил светило!
И повернул фигуры, угодив желанью
Запечатлеться двум теням застылым
 Вдвоём. И рядом навсегда!
 По умолчанью...

03.12.2018

Книга

Кладу на стол и глажу тихо,
Вновь предвкушая страсти пир.
Ты – как распахнутая книга –
Возносишь душу в яркий мир.

Снимаю пеструю обертку,
Печати запах узнаю.
И весь сюжет без оговорки
Возобновляю, как пою.

Страницы бережно листаю,
Обложку осторожно мну.
Меж строк до смысла проникаю,
Всласть постигая глубину.

И каждую главу ласкаю,
Внимаю кожей текста слог.
Читая, телом осязаю,
Как ожидаем эпилог!

Рассыпал искры в чтенья чудо,
Закладки в память отложил.
Спустился в будничность! оттуда,
Где бесконечно счастлив был…

Я не хочу, чтоб ты стояла
На полках всех библиотек.
Моя ты, книга дорогая!
А я – читатель *твой* навек!

2000 ... 27.03.2018

* * *

Я не хочу тебя терять,
Мой дорогой, любимый!
Но как вернуть то время вспять,
И быть незаменимой?

В обидах видела я сны,
Где ты за грех распятый.
А ведь старались оба мы,
Чтоб стал ты виноватым.

Нет, не носил ты в сердце зла –
У нас душа остыла.
Теперь я это поняла,
Прости, что не простила.

Судьбой иною жить могла,
И боль прошла бы мимо,
Когда б тебя я обняла,
Мой дорогой, любимый.

22.09.2018
Грустно

Женщина

С юности знаем мы мудрость извечную:
Если захочешь прожить на бегу,
Не отдавайся в судьбе своей женщине –
То, что согреешь, растает в снегу.

Пусть иногда жизнь бывает безденежна,
Нам бы хватало лишь хлеба и сна.
Жили бы так, но грустит рядом женщина
И вынуждает терзаться она.

Все мы подобно апостолам крещены,
А вот святыми не стать никому –
Слушаем больше не Бога, а женщину,
Служим мы ей вопреки своему.

Но даже тем, кто короной увенчаны,
Нужно признать, что заветней всего,
Если твоё всё одобрено женщиной –
Все наши хлóпоты стоят того.

Что потеряем монетой разменною –
Планы, мечты и фантазий полёт –,
То искупается ласкою женщины,
Нежной заботой, что нас бережет.

…Многое, что было жизнью обещано,
Всё же растаяло в тёплом снегу.
Скажешь, зря тратилось время на женщину?
…В это поверить я вряд ли смогу.

12.11.2018

Территория любви

Полуденное солнце зной проносит мимо.
И запах кипарисов проплывает зримо.
Над галькой с шелестом колышется волна,
И вкус морских глубин. И аромат вина…

Вершины дальних гор к себе манили тайной,
Пещер загадочность в Краю таком бескрайнем.
Людей и дивных блюд восточный колорит,
Ночлег палаточный и нежность до зари.
Все дни в походах. И усталость дремлет в теле.
Рисунки, съемки. Поцелуи и отели.
По вечерам огонь и шум вина в крови.
Там было счастье – территория любви…

Сейчас там территория совсем чужая,
Кто близким был – гордыней мелкой унижает.
Душой туда уже нельзя вернуться боле.
Стараться нужно дальше жить без зла и боли…

Смотрю с тоской, как перерезана страна…
А в памяти – вкус моря... аромат вина.

30.05.2018

Не люблю

Ну почему я не люблю
Того, что важно миллионам –
Век поклоняться королю,
И освящать его корону?

Ну почему я не люблю
Хвалить того, кто сильным назван?
Сказать: душой не покривлю,
Коль полюбить его обязан?

Ну почему я не люблю
Согласным быть с их главной мыслью,
Что лучше стать в одном строю
С культурой, с правдой, с верой чистой?

Ведь это в жизни помогло б:
Забыть сомнения, укоры,
Воспринимать добро и зло
Так, как подскажут режиссеры.
Не видеть страшного во лжи,
Когда она своим во благо.
Во вред другим добро вершить,
Кичиться и страной, и флагом…

Но сплошь и рядом – горе тех,
Кто не пристал к любви обильной.
Ведь сильный принуждает всех.
Я не приму такой успех!
Я ненавижу хамство сильных!

20.04.2018

Ящерица

На даче. Ужин. Вечер на порог,
А солнышко еще тепло мне дарит.
И тишина вокруг, и нет дорог.
Спокойствие идет, тревоги тают…

Вдруг шорох тихий в травке – вот она!
Красавица в искрящем изумруде,
Вся совершенство, словно изо сна,
Та ящерица – жесткая струна –
Стрелой скользила, ви́лась как волна,
Блеснула… И исчезла в бревен груде.

Взгрустнул. И глянул вдаль – а там сосед.
Увечный. Ковыляет, как невольник.
Моих детей гонял, грозил им вслед…
– Да мир с тобой, спаси тебя Угодник.

И легче стало вдруг, и не серчал,
Сосед – не важен, рядом жизнь сверкала!
Простил я, что детей он обижал.

Ведь ящерица рядом прошуршала!

05.05.2018

* * *

Об осени написано немало,
И образов подаренных не счесть...

Она и грусть, и вечности начало.
Она – утрата. И разлуки весть.
Успокоенье и души отрада.
Коротких дней последнее тепло.
И пониманье, что спешить не надо –
Над чем томились, лето унесло.
В ней буйство красок – сердцу облегченье,
И золото листвы, рубин зари,
Прозрачных крон звенящее свеченье,
Щемящее желание творить!

Но эти темы! –
«всё осталось в прошлом...»,
«увядшей жизни горестный причал...»
Я не смогу писать об этом! Пошло…
А все же жаль,
что я своё
про осень
не сказал.

03.11.2018
Осень

* * *

Последняя весна… Она пришла как сна
тревожного холодное ненастье,
Как память детских слез, утеря дивных грез,
Как аромат прошедшего причастья.

Последняя весна, твоя ли в том вина,
Что вопреки судьбе земля согрета?
Уходят холода – но холодит беда
Сознанием, что не увидеть лето…

Последняя весна! Попробуй быть полна
тем острым ощущением пространства,
Где крохотный росток и каждый мотылёк
Воспринимаем Божеским Убранством.

Последняя весна… Ты станешь вдруг нужна
Освобожденьем от суетных будней,
Уходом ото лжи, конкретностью межи,
Любовью неизбывной к близким людям.

Последняя весна, не будь с душой честна!
Солги ты ей – мол, песня не допета!
И утаи исход, что лето не придет…
Как хорошо не ждать
ненаступленья лета.

Памяти Вити Коломийца

25.10.2018
Последняя весна

* * *

Почему-то, въехав в этот город,
Ощутил себя я виноватым…
Мысль пришла о девушке, с которой
Жизнь свою решил связать когда-то.

Здесь она училась без натуги,
Юность пролетала, словно в сказке…
Первые нешкольные подруги,
Поцелуи первые и ласки.

Встретил я ее почти ребенком.
Но в работе, в близости, в походах
Как-то очень бережно и тонко
Вспоминались ею эти годы.

Вероятно, было очень важно
Девочке довериться мужчине.
Потому так смело и отважно
Посвящала в тайны и кручины.

Пусть там не со мной она дружила,
Не со мною по ночам гуляла.
Ревность душу вроде не щемила:
Ведь меня тогда она не знала.

С нею жившие в те дни девчушки
В нашу жизнь вошли из разговоров.
Стали близкими ее подружки,
Близким стал прожитый ею город.

А теперь вина меня накрыла,
Вспомнить день один невыносимо:
Ты заехать в город тот просила –
Я же отказал тебе, любимой.

Почему? Ничто мне не мешало!
Полчаса задержки восполнимы!
Не моя здесь юность пролетала,
Не со мной ты по ночам гуляла,
Не мои ты ласки получала…

Вот я взял – да и проехал мимо.

Ю.Ш.
Мемуар, 40 років

10.03.2018
Близкий город

Благие намерения

Дождливым и туманным мартом
В машине ехал я.
Из-под колес с лихим азартом
Взлетала вширь струя.

Лед темный, слякоть по бокам,
На трассе – ни души.
Сплошные ямы тут и там,
Как водится в глуши.

Вдруг – на пригорке, впереди,
Средь снега и грязи,
С поклажей женщина стоит,
Сигналит, подвези!

Пусть будет так! – мелькнула мысль,
Конечно, подвезу!
В таком поступке вижу смысл:
Понравиться Ему.

Сама судьба послала мне
Ту женщину с сумой.
Я для нее, что свет в тьме,
Хранитель и герой!

Защиту дам от холодов,
Спасу средь бела дня.
Услышу много добрых слов!
Похвалит Он меня!

Вмиг, одержимый делом правым,
Спеша, к ней подрулил.
Но вот беда – попал в канаву
И грязью окатил!

…Она молчала весь наш путь,
Лишь думая про то,
Чтоб хоть немного, как-нибудь,
Но вычистить пальто…

Открыл Он правду мне:
Нельзя
Похвал тех ожидать,
Когда ты корысть взял в друзья,
Решив «весь мир спасать».

Мемуар, 58 років

16.03.2018

* * *

Тринадцать лет подряд мы были вместе,
Пять кругосветок сделать бы могли.
Я предан был тебе, как рыцарь чести,
Ты помогала мне в работе и в любви.

Тринадцать лет союз наш был незыблем,
Твоих подруг красивых я не знал.
И дождь нас бил, и заносило пылью,
Я все, что мог, тебе всегда давал.

Ты постарела, сеть морщин покрыла
Твоё чело, и сил уж прежних нет.
Но я вернуть старался то, что мило,
Поскольку был меж нами верности обет.

И вот сейчас иду к другой невесте.
А ты ревнуешь, мстишь все эти дни…
Тринадцать лет подряд мы были вместе,
Я изменил тебе, родная. Извини.

Машине Шевроле Авео посвящается

04.09.2018
Измена

* * *

Я не приемлю опозданья!
Они мне кажутся порой
Могилой данным обещаньям
Под равнодушия корой.

Вокруг привыкли к опозданьям,
Для многих это ерунда.
Легко даются оправданья,
Мол, опозданье – не беда.

И невдомёк, что кто-то ждал вас,
Вдруг отложив свои дела,
Что суетился понапрасну
Иль деньги тратил для стола.

Нам опозданьем намекают:
Что мы – не к спеху, мы – не в счет.
Ведь просто так не опоздают
К начальнику иль в самолет.

Ну почему нет пониманья,
Что опоздание – обман,
Плевок в чужие ожиданья,
Попытка влезть в чужой карман?..

Одно меня лишь утешает:
Хоть раз исправится порок –
К Нему никто не опоздает!
Придет всегда и в должный срок.

19.03.2018
Опозданья

* * *

Мы не связаны общей работою,
Ни судьбой, ни рыбалкой с охотою.
И не родичи мы, не соседи,
Не встречаются наши дети.

Иногда мы подóлгу не видимся,
Не о всех сообщаем событиях.
Не всегда посвящаем в частное,
Строим жизни свои, разные.

Кто успел заработать на пенсию,
Ну а кто собирает последнее.
Могут думать, не зная прошлого:
Ничего у нас нету общего…

Но когда юбилей приближается,
Или повод удачный случается.
Или долго без повода маемся –
Вопреки всему собираемся!

И раскроется мир вдруг иначе:
Все проблемы обсудим, удачи.
Разговоры ведем о работе,
О судьбе своей и о заботах.

О начальниках и о соседях,
И о том, как растут наши дети.
О политике и о футболе
Говорим, не скрывая боли.

Вспоминаем всегда родителей
И хозяек семейных обителей,
И всех тех, с кем давно не виделись,
И всех тех, с кем уже не увидимся.

Как с родными мы планами делимся…
Не случайно это – так знают все.
Нас связали воспоминания
Юных лет в совместной компании...

Хоть не связаны общей работою…
Ни судьбой…
Ни детьми…
Ни заботами…

14.05.2017
Друзьям

Друг

Давай напьёмся! – предложил мне друг –
Давно не виделись мы. С давешней пирушки.
Наполним смыслом жизни мир вокруг,
И души распахнем за полной кружкой!

Обсудим школу, молодость, подруг,
И кутежи вдвоем на памятных гулянках!..
А я подумал, точно ль это друг,
Когда не можем мы дружить без пьянки?

П.С.

18.01.2019

* * *

Вот если б не было на свете снегопадов!
То тратить времени совсем не надо
На разгребанье уличных заносов,
На посыпанье соли под колеса.
И не нужны лопаты, ледорубы,
Шипованые шины, песка груды.
Мы не сжигали б силы и бензин
Для снегоубирающих машин.

Ведь есть же в мире страны для отрады.
Никто не знает там про снегопады.
Никто не зябнет в снеговых завалах…
Но там – жара! Там засуха настала.
Или дожди проходят месяцами,
Иль люди берегутся от цунами.
Везде бывают трудности с природой,
Всегда и с чем-то борются народы…

А место есть покойное, я знаю:
То место называют люди раем.
Там нет дождей, нет засух, снегопадов,
И вообще, бороться там не надо.
Все, кто туда попал, лёд не долбают,
Застрявшие авто не вызволяют…

Но загрустят вдруг, не назвав причин,
Без снегоубирающих машин.

11.05.2018
Снегопады

Забег на десятку

...Как тяжело с утра решить бежать...
Как трудно мне дышать на круге третьем!
На пятом мысль «сойти» еще свежа.
В борьбе с секундами – один я на планете.

После шестого вроде все пошло.
Три километра в норме, темп в порядке.
Жаль, радоваться время не пришло –
Осталось семь до нужной мне десятки.

Ну ничего... Я здоровее всех... –
Хвалю себя, закончив круг девятый.
Но почему так тяжек мой успех?
В ногах нет сил, набиты будто ватой...

Прошел пятнадцать, в километрах – шесть.
Немеют руки, боль в плечах, коленях.
Сойти уже нельзя – утрачу честь.
Всё жарче солнце, и короче тени…

Но вот двадцатый – раньше ж так не мог!
Тогда я падал, уходил, терял сознанье.
Пусть говорят, что силы дал мне Бог,
Но результат? Ведь это – от старанья!

…Последних пять. И снова дух воспрял!
Спешу догнать я быстрые секунды.
Вот сотка до конца, и вот – финал!
…Устал, но горд!
И рад, что было трудно…

Десять километров – 25 кругов
Дочке Кате

06.05.2018

* * *

О чём я думаю, когда бегу?
Что в выходной нашел работу…
Какой он долгий, этот первый круг...
Как тает скорость с каждым поворотом...

О чём я думаю, когда бегу?
Что, может, лучше спать в постели.
Что силы жизни люди берегут,
А я теряю их в конце недели!

О чём я думаю, когда бегу?
Вопросы давят и сомненья:
Я стать от бега здоровее не смогу?
Неужто бег – пустое развлеченье?..

Для сердца часто ближе и родней
Известная, но «под гитару», песня...
Ну и пускай не стану здоровей! –
Мне жить «под бег» намного интересней!

24.09.2018
Зачем бегу

Талант

Он получает миллионы!
Благàм, достатку – счета нет,
Его считают эталоном.
А парню только… двадцать лет.

Волнует скептиков планеты:
За что ему такой успех,
Богатства сказочные эти?
Он что, настолько лучше всех?

Но в должный час все замирают,
И замолкает стадион.
Нечеловечески играет!
Любого сложит на газон!
Нечеловеческим кульбитом
Обходит он защиты строй,
Нечеловеческая сила
Его возносит над травой –
И всю планету разрывает
В одно касанье вбитый мяч!
Нечеловечески сверкают
Его глаза! Соперник, плачь!

Ну, кто оспорит эту славу?
Претензий к миллионам нет?
– Пусть только справку предоставит,
Что он и вправду человек!

08.05.2018

Без забрала

Железный занавес приподнят.
Уж, вроде, вне политики хоккей.
Закованные в латы хлопцы
Канадцев бьют и – всё о'кей!

Но ощущенья небывалы,
Когда без шлема и других забрал,
Аккордам публики внимая,
На лёд влетает Бобби Халл.

Пусть диктор скучно поясняет,
Что правилам не следует чудак,
Что травмы тяжкие бывают
У этих, без забрала, забияк,

Но зал – во власти впечатлений!
Соперник – знает, сожалений нет!
Бьёт шайбой златовласый гений
И зажигает красный свет!

Сбивает с ног, идет навстречу
толчкам, ударам! Праведный нахал!
Раскрашивает страстью вечер,
Рискует смело, без забрал!

И, кажется, на льду он учит,
Что непокорный нормам человек
Честнее многих тех, кто лучше
Сокрыл неуличённый грех…

Кумиров в детстве мы играли,
И все хотели стать как Бобби Халл.

Пройти открыто, без забрала,
по жизни – я тогда мечтал!..

23.01.2019

* * *

В часы невзгод, безденежья и муки
Я долго верил в догмы «мудреца»:
Не надо опускать в несчастье руки!
Бороться нужно в горе до конца!

И мельтешил, ловил идей фрагменты.
Твердил, что можно все начать с нуля,
Пытался новых завести клиентов,
Просил друзей и тех, кто «у руля»…

Но как не бился я в тисках усилий,
Ничто впрямую не давало благ,
Пока с небес мне тайну не спустили –
Придет успех, когда поступишь так:

Перестань себя томить,
Быть самим с собою строже.
Руки можно опустить!
...И отдаться воле Божьей!

19.04.2018
Воля Божья

Все пройдет...

Молодость в душе поёт,
Каждый час нам в радость!
Так и будет наперед!
...Но приходит старость.

Искушеньем полон мир,
Сил мы не жалеем,
Тратим их и вглубь и вширь,
А потом слабеем.

Голову кружит успех,
Всё звучат фанфары.
Но решим, что лучше всех –
И дождемся кары.

Близких мучаем все дни,
Верим, что потерпят.
Но уйдут совсем они –
Будем выть при свете!

Всё проходит, словно дым.
И не быть иначе.
Что имеем – не храним,
Потерявши – плачем!

28.11.2018

Дякую | Спасибо
українські поезії

Дякую | Спасибо
стихи на русском языке

Літературно-художнє видання

Гуськов Анатолій Анатолійович

Дякую | Спасибо

Редактор Ю. Шевченко
Макет А. Гуськов
Обкладинка А. Гуськов

Видання українською
та російською мовами

Підписано до друку 07.02.2019. Формат видання 42х60/8.
Друк офсетний. Папір офсетний 115 г/м^2. Гарнітура Times.
Ум.-друк. арк. 4,2. Обл.-вид. арк. 1,8.
Наклад 200 прим. Зам. 0719.

Видавництво Курсор
Україна, м. Харків, вул. Дмитрівська, 5, тел. (057) 706-31-73.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб’єктів видавничої справи серія Д 21 від 24.03.2000 р.

